

Keltoviny

internetový časopis

37. číslo
27. dubna

Titulní strana tohoto vydání časopisu se vztahuje ke dvěma mladým šermířům, se kterými jsem připravil krátký rozhovor. Jejich nadšení dobíjí i řadu starších kolegů. To jsem ovšem ještě nevěděl, že budou takovou hezkou předzvěstí našeho účinkování na největší středověké bitvě v České republice a to na Libušíně (plakát je v kulturních pozvánkách) – bitva proběhne již 27. dubna a proto jsme vydání časopisu o pár dní posunuli. Znamenalo to trochu zrychlit jeho přípravu, ale věřím, že jsme nic nezanedbali a opět se u nás pobavíte a něco zajímavého se dozvíte... Nejen Libušín nás letos přivítá. Čekají nás akce na Horním hradě, na Kuksu, ve Vimperku, v Borovanech, v Bukovině u Popovic. Takže nás uvidí opět skoro celá republika.

Kromě zmiňovaných šermířů s uměleckým jménem VíMa si přečtete několik příběhů, básniček, ale i informace o Velikonocích z trochu jiného pohledu či o historii stíracích losů... Ještě jednou se věnujeme komiksovému fenoménu s názvem Čtyřlístek. Přece jenom padesátiletá historie je hezké číslo. Jak tvrdím, v našem časopise si vybere nějaké to téma každý. Pokud jste ho ovšem nenašli, napište nám jaké, a my se pokusíme právě to Vaše téma zařadit třeba již do dalšího čísla... Příjemné čtení.

Šéfredaktor Martin Štulla

Co si přečtete v 37. čísle časopise:

2	SLOVO ŠÉFREDAKTORA, obsah	14	JAK MALÁ CAESAROVA DCERA...
3	ROZHOVOR
<i>Šermíři VíMa</i>		<i>3. část</i>
4	PROKLETÍ POCESTNÉHO
<i>4. část</i>	16	SPEKTRUM
<i>Kristovo zmrtvýchvstání</i>
6	KOMIKSY A KRESLENÉ SERIÁLY
<i>Čtyřlístek 1969 – 2019</i>	17	LEGANORIE (1. část)
<i>Grindvulf šlechticem</i>
7	BÁSNIČKY PRO VŠECHNY LIDIČKY
<i>Obrázek jara</i>
<i>Závěry</i>
<i>V hlavě</i>
<i>Oceány</i>
<i>Žabka</i>	19	LOGA AUTOMOBILEK
<i>4. část</i>
8	ČTENÍ PRO VŠECHNY
<i>Strakatá pohádka</i>	20	ZE ŽIVOTA
<i>Kovbojové</i>
9	CESTA NAPŘÍČ MUZIKÁLY
<i>České filmové hudební pohádky 3</i>	20	BRUCHY A KANADY
<i>Táborová žena</i>
11	VOKYHO SVĚT
<i>Dokud se nerozloučíme</i>
<i>O tobě</i>
<i>Řasy, z nichž odletěli ptáci</i>
<i>Barová</i>	21	KRAJOVÁ JÍDLA
<i>Moravskoslezský kraj</i>
12	UDÁLOSTI Z HISTORIE
<i>Historie stíracích losů v ČR</i>	25	KOMIKS EINSTEIN
<i>Příběh genia</i>
13	KNÍŽNÍ TIPY
<i>Z Oklahomy do Louisiany</i>	25	CO, KDY, KDE, JAK...
20	BRUCHY A KANADY
<i>Keckař</i>	28	TIRÁŽ
<i>aneb kdo nám píše...</i>

Keltoviny

Internetový časopis Práskání bičem napřáče časem
Mániškolička práskání bičem Zážitekový kurz práskání bičem

ROZHOVOR

VíMa

Rozhovor připravil Martin Štulla

Již několik měsíců sleduji na facebooku „partu“, přesněji dva mladé nadějně šermíře, kteří na svůj věk dokáží zajímavé věci a leckteří starší šermíři by se od nich mohli učit v bojovém zapálení, tak i ve scénickém pojetí svých soubojů. Kdo vlastně jsou, jsem se pokusil zjistit v našem minirozhovoru...

Kdo se skrývá za pojmem VíMa?

Jsme bratři, jeden za 18 a druhý bez dvou za 20 (pozn. velký smích). Jinak Vítek (10 let) a Matěj (13 let). Šerm nás doslova pohltit a okouzlit natolik, že mu věnujeme většinu našeho času. Začalo to pouhým dětským bojováním, které se časem začalo přeměňovat na šerm. Čím víc jsme se o šerm zajímali, tím víc jsme se dozvídali, jak moc je šerm skvělá zábava. **Před dvěma lety** jsme začali skládat secvičené choreografie, kterých se držíme dodnes.

1400 lidí na Vašich stránkách na facebooku. Jak zvládáte popularitu?

Pro nás je číslo 1400 opravdu nepředstavitelné, ale ať 14 nebo 1400, pořád se budeme snažit o co nejlepší podívanou pro diváka i pro šermíře. Na akcích už jsme se za ty dva roky poprali i s trémou, avšak nikdy nabyla tak veliká, aby překonala naše zapálení, ba naopak, občas nám i pomohla vydat ze sebe to nejlepší.

Kde berete inspiraci?

Pro inspirace celou šermířskou sezonu navštěvujeme jako nadšení diváci historické kulturní akce. Díky naší vytrvalosti začal náš trénink přinášet ovoce a v roce 2017 jsme se začali seznamovat se šermíři, které jsme odjakživa obdivovali a ke kterým jsme vzhlíželi. Dokonce jsme se i na některých akcích z nadšených diváků přeměnili na nadšené účinkující. V zimě pak navštěvujeme různé kurzy či workshopy, aby se náš šerm zlepšoval i po technické stránce.

A kam dál?

V současné době se snažíme naše umění zdokonalovat a zlepšovat. Stále se učíme nové a nové věci a prožíváme úžasné dobrodružství v šermířském světě. Snažíme se, aby byl náš šerm lepší a lepší a jsme vděční za každou novou zkušenost. Za každou příležitost posunout naše zkušenosti formou vystupování dál jsme a budeme moc rádi.

Kde Vás můžeme v roce 2019 potkat? Slyšeli jsme, že se o Vás pořadatelé přetahují o to, kdo Vás bude mít na akci...

V současné době domlouváme spolupráci s jednou skupinou. Jinak bychom rádi účinkovali tam kde každoročně: Točník, Bitva na Bílé hoře ...

Prokletí pocestného

4. část

Příběh napsal a připravil Jiří Šulc

Jakmile jsem se dozvěděl, kdo se to chystá hospodu navštívit, musel jsem i přes protesty Elly sejít dolů. I Arien přemohla zvědavost a následovala mě. V hostinci na první pohled vypadalo už vše normálně. Vzduch byl však stále cítit napětím. Všichni vesničané uvnitř nervózně hleděli na cizince, který seděl sám u nejmenšího stolu v rohu, a Horthas mu zrovna nesl jídlo.

Fojt přišel se svými dvěma pohůnky, bratry Lacejem a Dawanem. O těch dvou se říkalo, že kdyby museli do chalupy nosit vzduch, celá jejich rodina by se udusila. Takoví byli lenoši. Ale když fojt hledal někoho, kdo by mu dělal doprovod, neváhali ani okamžik. Oba byli poměrně hubení ale vysokí. Ať už fojt chodil nebo stál, vždy se drželi jen na půl kroku za ním a výrazy v jejich protáhlých tvářích s řídkými vousy ukazovaly, jakou mají iluzi o vlastní důležitosti.

Jakmile vešel fojt do hospody, padl jeho zrak na cizince u stolu. Ten zatím nezaujatě jedl chléb a fazole. Fojt vyrazil rázným krokem přímo k němu. Bratři pohůnci za ním svésili koutky úst a mračili se. Určitě si mysleli, jak vypadají sveřepě a nebezpečně. Starší Lacej si dokonce složil paže na hrudi, zatímco jeho bratr si pohrával s kůží omotaným obuškem u svého pasu. Byli stejně směšní jako vždy. Vesničané v hostinci při příchodu trojice buď obraceli oči v sloup, nebo se začali tvářit naprosto znechuceně. Neznámý muž jen klidně seděl a na rozzuřeného fojta nepohlédl. Ani když už stál u něj a okřikl ho.

„Jmenuji se Orssil a jsem místní fojt! To je správce vesnice, pokud to nevíte. Byl jsem dosazen na toto místo samotným králem, abych tu zastupoval zákon a udržoval pořádek! Takže jsem velmi rozrušen z toho, že do mé vesnice přišel nějaký ozbrojený pobuda a obrátil hostinec vzhůru nohama!!! To jste, předpokládám, vy?!“

Fojtův hluboký, chraplavý hlas muselo být slyšet až venku. I ve svém hněvu byl však vždy až nepřírozeně formální. Byl to středně vysoký muž kolem čtyřiceti let. Temeno hlavy měl holé, ze stran mu však až na ramena spadaly černé vlasy. Na jeho tváři byl nejpatrnější hustý knír a ostrým pohledem všepropichující zelené oči pod huňatým obočím. Oblečen byl ve svém oblíbeném světle hnědém kabátě, obšitém kožešinou, bílé košili, tmavě rudých kalhotách a vysokých černých botách. Jak se během svého řmění zhluboka nadechoval, vynikala brož na zlatém řetězu s červeným kamenem uprostřed na jeho sudovité hrudi ještě jasněji.

„To nepopírám.“, odpověděl cizinec lhostejně na fojtovu otázku, věnující pozornost hlavně svému jídlu.

„To je vše, co k tomu řeknete!? Chci podrobnosti! Co se tu vlastně všechno stalo?!“

Teď už fojt přímo řval. Na cizince to však nijak nezapůsobilo. Povzdechl si a začal Orssilovi líčit celou událost ze svého pohledu, jako u výslechu. Jeho vyprávění bylo stručné, pronesené naprosto klidným tónem. Muž nezabíhal do zbytečných detailů, očividně nechtěl pro fojta příliš plýtvat dechem. Zároveň ale také nic důležitého nezamlčel. Říkal jen pravdu. Když skončil, tak se poprvé na fojta podíval a zeptal se, jestli má ještě další otázky. Ten byl takovým přístupem očividně zaskočen. Proto položil otázku, ale někomu jinému.

„A tys tomu jen tak přihlížel, Horthasi!? Neumíš ve vlastní hospodě zjednat pořádek?“, obořil se na našeho hostinského.

„Na Horthasovu hlavu to neházej!“, vykřikl najednou dřevorubec Mardon, vysoký, mohutný muž s ježatým zrzavým vousem. V jádru dobrák, ale když se jednou za čas rozzuřil, šel z něj strach.

„Pokaždý, když se něco stane, snažíš se to nějakým způsobem spojit s Horthasem!“, pokračoval. „Ale ten tu jen obsluhoval lidi, jak se na hospodskýho sluší a patří. Tak se na něj neobořuj za to, že dělal svou práci!“

Tady fojt opravdu narazil. Horthas byl beze sporu nejoblíbenějším obyvatelem vesnice. A to nejen kvůli svému hostinci, ale protože byl vždy připraven ostatním s čímkoliv pomoci. Vesničané za ním často chodili pro rady všeho druhu a v dobách nouze dokonce i poskytoval jídlo ze svých zásob nebo půjčoval peníze. Byl pro vesnici tak významný, že kvůli němu lidé často úplně přehlíželi fojta. Ten proto viděl Horthase jako svého úhlavního nepřítele. Vesničané se svého hostinského vždy zastali. A nyní snad ještě horlivěji, než obvykle, protože události celého odpoledne na ně byly už příliš. Příležitosti vybit si zlost nešlo odolat. Jako jeden muž obrátili své tváře plné hněvu směrem k fojtovy, mířili na něj buď ukazováčky, nebo přímo hrozili pěstmi, a překřikovali se.

Lacej a Dawan se pokoušeli lidi utiřit. Ještě větším ráumusem. Křičeli na ně, ať mlčí a nechají mluvit fojta. Přitom mlátili svými obušky do blízkého stolu. To zas rozhněvalo Horthase, který se rozhodl zakročit. Odešel od výčepu směrem k pohůnkům.

„Dovolíte, mládenci?“, zeptal se zdvořile a s úsměvem. Bratři zmkli a nechápavě na něj hleděli. I většina hostů se ztišila, aby jim neušlo, co se bude dít. Horthasův výraz se okamžitě změnil. Zamračil se a vytrhl oběma bratrům z rukou jejich obušky. Než se vzpamatovali z šoku, každému z nich uštědřil políček se slovy „Ten stůl není váš!“. Obušky si nechal s tvrzením, že jim je vrátí, až budou na odchodu. Vesničané se hlasitě rozesmáli, bratři pohůnci zrudli v obličejích studem, fojt zase vztekem. Zvláště, když mu Horthas řekl „Vidíte, pane Orssile? Dokážu si ve vlastní hospodě zjednat pořádek.“ Vesničané mu zatleskali.

Jen cizinec u stolu si ničeho nevšímal a dál tiše jedl. Fojtovy bylo jasné, že bitvu s místními prohrál. Proto se obrátil zpět k němu, kde se cítil více ve výhodě. Tak zahltil neznámého dalšími otázkami.

„Co vás k takovému jednání vůbec vedlo? To je vaše záliba, urážet ozbrojené muže, abyste měl záminku k boji? A ještě k tomu na území pod královskou správou! Kdo si myslíte, že jste!? Jak se vlastně jmenujete?“

„Na to je zbytečné odpovídat. Mé jméno není důležité, ani odkud pocházím. Jsem pocestný. Chodím tam, kam mě vlastní nohy zavedou. A občas se někde zastavím a uklidím smetí. Tak jako tady.“ Tak muž fojtovy odpověděl, než si dal další sousto. I když o sobě skoro nic neprozradil, přesto to bylo dost vody na Orsilův mlýn. Jeho výslech pokračoval.

„Takže, když vás začne nudit toulání se po lesních stezkách, najdete nejbližší vesnici a tam vyvoláte rvačky a nepokoje? Divím se, že vás ještě nepověsili! Ale teď jste si pořádně naběhl, vandráku! Ti muži...“

„Jsou banda, která objíždí vesnice podél severní hranice království.“, přerušil Orssila cizinec a pokračoval v ukázce svých znalostí o banditech. „Všude vybírají od lidí peníze za ochranu. Občas přepadnou nějaký obchodní vůz na stezce do Mosstidu. Byl jsem v těch vesnicích a na ty psy mám už nějakou dobu spadeno.“

„A že jim to nandal!“, ozval se najednou další hlas z řad hostů. „Ty všiváci dostali co proto! Jakmile vytáhnul meč, bylo jasné, že nemají šanci. A utekli odsud jako zpráskaný psy!“. Tak cizince chválil Everen, syn farmáře Evose. Mladý muž se světlými vlasy, jen o rok starší, než já, se zřejmě rychle stal obdivovatelem neznámého šermíře. Stejně tak i jeho přátelé od hospodského stolu, přibližně stejně staří. Všichni najednou nabyli smělosti a hlasitě provolávali cizinci slávu.

KOMIKSY A KRESLENÉ SERIÁLY

Čtyřlístek 1969 – 2019

Článek připravil Martin Štulla

Informace čerpány z internetových stránek novinky.cz, idnes.cz a muzeumctyrlistik.cz

O čtyřech zvířecích komiksových hrdinech ze Čtyřlístku jsme psali již v čísle 22, ale v letošním roce mají hezké kulaté výročí. Vždyť několik generací českých dětí (dnes již dospělých s vlastními dětmi) si oblíbilo partičku ve složení Pind'a, Bobík, Myšpulín a Fifinka, jejichž první příběh vyšel 15. května 1969. Čtyřlístek cestoval po světě i do historie, a na sešity později navázaly i větší knižní příběhy. Duchovní otec čtveřice, výtvarník Jaroslav Němeček, oslavil 20. února 75. narozeniny.

Režisér Michal Žabka je jen o čtyři roky starší než nejslavnější tuzemský komiks, na který má v podstatě filmařský monopol. Už před šesti lety natočil celovečerní příběh Čtyřlístek ve službách krále, poté zase krátkometrážní Čtyřlístek – Dáblův palec a nyní režíroval také Velké dobrodružství Čtyřlístku. Ovšem s jistými změnami. Některé hlasy z prvního snímku zachoval, takže Tereza Bebarová znovu mluví Fifinku a Bohdan Tůma Bobíka, nově však Jan Maxián propůjčil hlas Pind'ovi a Jiří Ployhar zase Myšpulínovi. A producentem se tentokrát stal ředitel rodinného nakladatelství Vít Němeček, syn autorů původního komiksu, od něhož se vlastně celá historie odvíjí. Právě pro něj totiž rodiče začali postavy zvířátek vymýšlet.

Vzhled zvířátek se sice za celá léta mírně proměnil, ovšem stále nosí stejné oblečení, jezdí pořád týmž autem a jejich domek si ponechává přesně takový zelený nábytek, který si Němeček pamatuje z vlastního dětství. Současně však hrdinové musí držet krok s dobou, takže v novějších příhodách používají běžně třeba notebook nebo video.

Ze Čtyřlístku se postupem času stala i pohádková výletní trasa. Fanoušci vědí, že komiksově Třeskopsky umístili tvůrci do Doks, protože poblíž mají Němečkovi chalupu. Ze skutečného hradu Bezděz se stal smyšlený Bezzub a rybník Blaťák zastupuje Máchovo jezero. Právě kolem něj dnes vede naučná Fifinčina stezka, která směřuje až do muzea Čtyřlístku v Doksech.

Kromě filmové premiéry se oslavy jubilea nejslavnějšího českého komiksu přenesou také na interaktivní výstavu 50 let s Čtyřlístkem, která se bude konat od 8. května do 1. září 2019 v Muzeu hlavního města Prahy. Je určena zejména dětem, které budou při procházce expozicí plnit různé úkoly. Půdorys vychází z domku Čtyřlístku rozděleného na čtyři místnosti, z nichž každá patří jedné postavě. Figuruje tu Myšpulínova laboratoř, Fifinčina kuchyně a šatník, Bobíkova posilovna či Pind'ova strašidelná stezka, součástí projektu se stane zahrada s Myšpulínovou garáží, v níž děti putující za pokladem najdou stroj času.

A podobně, tedy do čtyř kapitol, se člení i filmový příběh. S Pind'ou se diváci vypraví na horolezecký výlet na Dáblův palec, s Myšpulínem podniknou pátrání po vlkodlakovi, s Bobíkem fantastickou cestu do vesmíru a s Fifinkou vánoční návštěvu u malých čertíků.

Básničky

pro všechny lidičky

Básně napsala a připravila Kristýna Strnadová

OBRÁZEK JARA

Zmrzlý trávník mění se v louku,
která se stane mořem květů
První sněženky rozkvetly na palouku
jaro je nejkrásnější ze všech světů

Kvete všechno a jiskry v očích mají
ti co si slunečního svitu užívají
Mlád'ata v hnízdě, tichý zpěv
roztál již i ten poslední led

ZÁVĚRY

Letmé pohledy, prázdná slova
co jsi měl, nemůžeš mít znova
Naděje pro další dny mizí
ted' chováme se k sobě jako cizí

Život na jednom místě nestojí
a vyhrávají ti, co se nebojí
Posunout se blíže snům
a dát příležitost závěrům

Něco končí a něco právě začíná
to je ten proces, který probíhá
Nejde zpomalit ani zastavit
vše je zkrátka tak, jak má být

V HLAVĚ

Strašidla pod postelí schovávám
a duhou začíná další den
v hlavě jeden nepořádek
za tajemstvím uvězněn

Oči - brána do duše
vydám já se na procházku
do tvých očích jedině
vyšplhám se na provázku

Lana v pülce přetrhla se
ani jsem nenašel cíl cesty
Černý oblek, bílý plášť
se závojem pro nevěsty

Zemřel můj pokus, též můj smích
ožila strašidla ze říše nemrtvých
a nečekaně na obloze
duha s duhou potkala se

OCEÁNY

Mám sucho v puse
Bereš mi všechny věty
Proplouvám úžinou
mezi tvými světy

ztracena na lodi
ztracena v moři
a jediným oceánem
jsou pro mě tvé oči

Báseň napsala a připravila Jana Koláčková

Žabka

Sluníčko nám svítí,
na louce kvete plno kvítí,
a v nedalekém potůčku,
žabka jde krůček po krůčku.

Pak skáče tam a sem,
dej si pozor, máš ji pod nosem,
kvákne a pak zase poskočí,
v chladné vodě se ráda smočí.

V lučném kvítí se může schovat,
na mouchy si chce počíhat,
smlsne je rychle k obědu,
no, já to nedovedu.

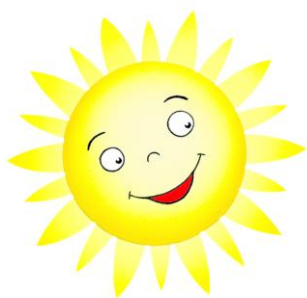
Má ráda louže a déšť,
počasí nesmí si splést,
umí toho mnoho,
jen zkoumej, do toho!

Čtení pro všechny

Strakatá pohádka aneb Jak se Sluníčku zdál veselý sen

Článek připravila Věra Melicharová

Informace čerpány z knihy *Duhové pohádky* od Daniela Fischerová

Jednou ráno se Sluníčko probudilo a zahihňalo se. Zdál se mu veselý sen a ono vyprsklo smíchy, až se na nebi rozprsklo ranní světlo. Teprve potom se probralo, směšný sen skončil a Sluníčko se podívalo po světě. Svět byl na svém místě, Zahrada stála, dokonce nikdo nic ani neprovedl a přesto se to Sluníčku nějak nezdálo. „Něco tomu světu ještě chybí,“ napadlo ho. „Ale co?“ Kouklo do rybníčka na svůj odraz a jak bylo z toho snu ještě rozjívěné, udělalo krásně hloupý obličej. Nafouklo tvář jako kedlubnu a píchlo do ní prstem. Bouchlo to, jako když píchnete nafouknutý pytlík. „Hrom!“ vykřiklo rozpustile. „Bouřka! Utečte!“ A nafouklo hned levou a hned pravou půlku a udělalo řadu skvostných bouchanců. Znělo to jako opravdová bouřka. Sluníčko to v rybníčku vidělo a připadalo mu to jako švanda. „Apríl!“ vykřiklo potom a hned se zakuckalo smíchy. Ale nikdo na celém světě se mu nezasmál.

„Hm,“ zarazilo se Sluníčko. „Moc smyslu pro humor tedy ten svět nemá. Ona ho snad tlačí noční můra. S tím by se mělo něco udělat.“ A jen to řeklo, z trávy vzlétla můra a zamračeně letěla pryč. „Můro!“ volalo Sluníčko. „Počkej! Jak to vypadáš?“ Můra přivřela uražené oči. „Vypadám správně,“ zahuhňala důstojně jak mudrc. „Přesně tak mají můry vypadat.“ Tvářila se jak u zubaře a Sluníčko si řeklo, že tedy jako můra by vypadat nechtělo. „A nemohla bys,“ zeptalo se potom, „vypadat trošku jinak? Maličko veseleji, víš?“ „Veseleji?“ zakvílela můra jako meluzína. „Nejsem přece pro smích!“ „A proč jsi?“ řeklo Sluníčko. Ale můra se nasupila a otočila se. Byla šedá jak zatažené nebe. Náhle Sluníčko dostalo nápad. Na dně kelímků mu zbylo trochu barev, jenom tak párkrát na omočení. „Počkej, můro!“ řeklo. „Mám tu překvapení! To se budeš divit! Jenom chvilku sed’!“ Namočilo štětce a než můra mrkla, udělalo jí po křídlech žluté tečky, modré kroužky a červené kudrlinky, takže můra rázem vypadala jako kraslice. Hned se slétlo můří hejno. Můry, jedna smutnější než druhá, spráskly křídla a už lamentovaly:

„To je rána, to je rána! Ubohá můra, vypadá jak blázen! To je neštěstí!“ „Apríl!“ zasmálo se Sluníčko. „Tohle není můra! Dámy – právě jsem vynalezlo motýla!“ A ta můra vzlétla nad rybníček a dívala se, jak teď vypadá. Nejdřív se lekla, ale pak se podívala lépe. Viděla, že jí to moc sluší. Byla hezká a taky trochu směšná a maličko se tomu zasmála. Sice jen tiše, zato to bylo poprvé od počátku světa, kdy vůbec někdo slyšel můří smích. Ostatní můry vyvalily oči. Ale Sluníčko namočilo štětce a vesele křiklo: „Tak co, vy kanimůry! Která chce jít za motýla? Ale honem honem, barev ubývá!“ Můry se ošívaly. Styděly se. Ale vtom motýl vzlétl a začal v jasném ranním světle tancovat. A bylo to tak veselé a hezké, že i můry se musely usmát. Vyletěly ke Sluníčku a to je pomalovávalo, dělalo na nich zoubečky i d’ubky, vlnovky i čárky, až ze všech byli krásní motýli.

„My vypadáme! To jsme tajtrlíci!“ pištěli šťastně a vířili vzduchem. Ale to už Sluníčku barvy došly. Kelímky byly prázdné, jen v jednom zbyla zlatá loužička. „Co s ní?“ řeklo si Sluníčko. „Tou už neobarvím ani kuře!“ Ale pak ho zas něco napadlo. „Koukněte na mě!“ zavolalo. „Ukážu vám

kouzlo!" Všichni zvědavě vzhledli k nebi. Vtom Sluníčko chrstlo barvu dolů. Rozstříkla se na tisíce kapek a na každém, kdo se právě koukal, naskákala sprška zlatých pih. „Apríl!" vykřiklo Sluníčko a smíchy mu vytryskly slzy. Rázem spustil deštík, zlatý déšť slunečního smíchu, a kropil celou širou Zahradu.

A tak vznikli motýlové a tak vznikly pihy. A tak vznikla legrace (a ta je moc důležitá!). Sluníčko se pořád smálo skrze slzy, až na bláznivém aprílovém nebi vysvitla duha a stála mezi Zahradou a nebem jako pestrý most.

Cesta napříč muzikály

České filmové hudební pohádky 3.

Článek připravila Pavla Štullová

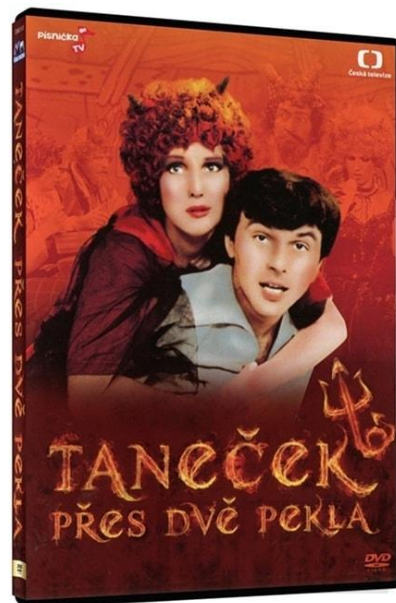
Informace čerpány z internetových stránek wikipedia.org, csfd.cz a fdb.cz

Princové jsou na draka

Je česká filmová pohádka, kterou natočil Jiří Adamec v roce 1980. Má vesměs hvězdné obsazení (Vladimír Menšík, Jiřina Bohdalová, Ivana Andrlová, Jan Čenský, Ladka Kozderková, Jiří Lábus, Roman Skamene, Bohuslav Čáp, Vlastimil Bedrna, Světlana Nálepková, Jan Kaněra, Anna Wetlinská a další). Velmi oblíbená je i v dnešní době, a to hlavně kvůli písním od známé dvojice Zdeněk Svěrák a Jaroslav Uhlíř (Dělání, dělání, Hlupáku najdu tě, Statistika nuda je a další...).

Taneček přes dvě pekla

Vesnický mládenec Kája Fousek (Pavel Trávníček) je tak nafoukaný, že na tancovače odmítá všechny dívky. A tak ho na tanec vyzve čertice Mefiska (Nad'a Konvalinková) se kterou se protančí až do pekla... Taneček přes dvě pekla je vlastně docela povedená hudební pohádka se všemi klady a zápory, které k tomu patří. Vzhledem k tomu, že se jedná o televizní produkci, tak prostředí, ve kterém se děj odehrává opravdu není bůhvíjaké, takže co se výpravnosti týče, tak by takhle pohádka celkem pohořela. Naštěstí tady máme celkem slušný příběh o mláďenci, který se postupně dostane do pekla I. kategorie (čertice) a poté do pekla II. kategorie (čerti). Ale zatímco první polovina filmu zaujme především svou disko atmosférou 80. let, tak ta druhá polovina odehrávající se mezi poctivými českými čerty už stojí za to. Velkou zásluhu na tom má čertovské osazenstvo tvořené pěticí skvělých českých herců (Josef Větrovec, Josef Dvořák, Petr Nárožný, Viktor Preiss a Ota Jirák), kteří snímku dodávají, jak humor, tak chytlavé písničky ("Tak se čerte snaž"). Tím však nikdo nechce říct, že by představitelky čertic (Nad'a Konvalinková, Jitka Molavcová, Jana Paulová a Karolína Slunéčková) nebo samotný Pavel "Kája" Trávníček své párty odflákl, to rozhodně ne, ale čerti jsou holt čerti. Taneček přes dvě pekla je tak snímkem, který (jako každá správná pohádka) umí nabídnout slušnou porci zábavu, ale také ponaučení.

Za humny je drak

V jednom království v lese, kde žije a pracuje uhlíř Patočka, se usadí dobrácký drak Mrak. Královi lokajové na něho narazí při lovu a celí vyděšení jdou zprávu předat králi. Ten právě pořádá oslavu narozenin své dcery Violy. Vrchní lovčí vylíčí draka v hrůzných barvách a král usoudí, že drak bude

podle tradice chtít královskou dceru. Vyhlásí tedy odměnu za zabití draka, nikomu se však do boje s ním nechce. Jediný, kdo se přihlásí, je princeznin milý, loutnista Marian, kterého však král nemá rád, a tak ho vyhodí. Princeznu chce tedy zachránit její bratr Jan, tomu to zase král nechce dovolit. Mezitím se s drakem v lese potká Patočkova dcera Lidka a brzy zjistí, že Mrak je neškodný dobrák od kosti. Sprátelí se spolu, a když se Lidka dozví, že král chce nechat Mraka zabít, pošle ho do zámku, aby krále přesvědčil o své neškodnosti. Tam se ho však všichni bojí a hrozí, že se bude muset utkat s přítroublým rytířem Černovousem. Král pak dostane nápad: místo Violy by se mohla stát drakovou nevěstou Lidka..

Koloběžka První

Král Jan se moc nemá k ženění. Uhání ho rytířka z Trychtýřovic, která ráda žužlá cukrlata. Chytrý král, který má rád různé vtípky a hádanky, ale nemůže najít pro sebe stejně chytrou ženu. Jednoho dne soudí ve sporu mlynáře a rybáře. Vyjde najevo, že rybářovi radí jeho inteligentní dcerka Zdenička. Král si ji pozve na zámek, musí však splnit jeho úkoly: má přijet-nepřijet, být ustrojená-neustrojená, obutá-neobutá, učesaná-neučesaná a má mu přivést dar-nedar. Zdenička vše zvládne hravě. Ze zámku vypudí i rytířku, což král jen kvituje. Král Jan nabídne Zdeničce sňatek, ale pod podmínkou, že se mu nebude plést do vladařských záležitostí. Král v dalším sporu rozhodne špatně a handlíři Kotrbovi poradí Zdenička, jak ho převézt. Ale Kotrba neudrží jazyk za zuby a prozradí ji. Králova ješitnost zaúřaduje a vladař vykáže svou snoubenku Zdeničku ze zámku. Dovolí jí však odnést si to, co je jí nejmilejší. A tak si Zdenička nechá odnést krále zamotaného v koberci na rybárnu. A byla svatba na koloběžkách...

Koloběžka První je česká filmová pohádka žánru hudební komedie z roku 1984 režiséra Ludvíka Ráži, kterou napsal Jan Werich. Hrají Jan Čenský, Dagmar Patrasová, Zdena Hadrboľcová, Jitka Molavcová a další. Moudrý a laskavý humor, který charakterizuje herectví Jana Wericha, je typický i pro jeho psanou tvorbu. Je to příběh o chytré vesnické dívce Zdeničce, která nejenže vynalezne koloběžku, ale pro svůj důvtip se nakonec stane i královnou.

Plaváček

Pohádková pop-opera na motivy pohádky Tři zlaté vlasy děda Vševěda od Karla Jaromíra Erbena z roku 1986. Všechny pohádkové role byly psány přímo na tělo našim známým zpěvákům populární hudby. Roli Plaváčka svěřila režisérka Jiřina Pokorná-Makoszová Stanislavu Hložkovi. Hudbu složil Pavel Skalický spolu s libretistou Miloslavem Procházkou. Exteriéry se natáčely na zámku Konopiště a v průhonickém zámeckém parku.

O chytrém Honzovi

Honza je syn chalupníka Krále. Ten jednoho dne svého syna vzbudí s tím, že se v novinách píše, že každý král musí dát draku Kvadrátovi za ženu jednu ze svých dcer. Honza se po dlouhém přemýšlení nakonec rozhodne se za draka Kvadráta provdat a vydá se na cestu. Cestou se zastaví v hostinci, kde je hostinskou Karkulka. V hostinci se seznámí s princem Bajajou a Banenem. Ti se nemožnou dohodnout, protože jejich prostřední bratr, který neříká tak ani tak, ale na jeho slova vždycky dojde, je zaklet do žaludu. Při další cestě potká vodníka Pepu, který bydlí v chaloupce na muří nožce, a dále potká Ježikůži, od které se dozví, že je to zakletá princezna Kardanka. Všichni, které na této cestě potkal, když se dozvěděli, že jde za drakem Kvadrátem, ho požádají, aby jim pomohl. Pak Honza dojde do jeskyně draka Kvadráta, kde jsou už čtyři princezny, Obejda, Zubejda, Prebenda a Treperenda. Pak se objeví drak Kvadrát a Honza při pohledu na něj zkamení. Honza se ale líbí princezně Zubejdě, která umí čarovat, tak když drak Kvadrát není doma, Honzu zase odčaruje. Honza se ale od ní nechá znovu začarovat. Když se drak Kvadrát vrátí, chce po princezně Obejdě, aby Honzu odčarovala, a navrhne Honzovi souboj ve vzduchu, ve vodě a na zemi. Když vyhraje, Kvadrát mu splní přání. V souboji ve vzduchu mu pomůže Ježikůže a Honza si po výhře přeje, aby Ježikůže byla opět

princeznou Kardankou. V souboji ve vodě mu pomůže vodník Pepa. V souboji na zemi, kterým je závod Formule 1, mu pomůžou princové Bajaja a Banene. Protože drak měl nehodu a skončil v nemocnici, princezny jsou volné, ale Honzovi už nemá kdo splnit třetí přání, novou střechu na chalupu rodičů. Když už jsou princezny volné, princezna Obejda si vybere za muže Honzu. Princezna Zubejda si vybere za muže vodníka Pepu. Princezna Treperenda si za muže vybere prince Bajaju a princezna Prebenda si za muže vybere prince Baneneho. Když příběhne princezna Kardanka, která by také chtěla Honzu, ten už je zadaný. Ale poradí jí, že na vrcholu jednoho stromu je žalud, do kterého je zakletý princ Banejo. Princové Bajaja a Banene jí řeknou, že vlastně ona jediná může jejich bratra vysvobodit, což ona nakonec udělá. Do jeskyně přijdou Honzovi rodiče a jako svatební dar Honzovi a Obejdě dávají slepici, která snáší zlatá vejce. Honza ale slepici pustí na svobodu. Nakonec se v hostinci u hostinské Karkulky koná pět svateb.

Vokynho svět

Básně napsal a připravil Lukáš Vokoun

Dokud se nerozloučíme

Cítím dotek na mých
povadlých však rozklepaných dlaních
Cítím pohled dravý
vášnivý, jenž svírá bez obavy
a podmaní si i siluety duší
které netuší
než srdce nerozbuší...
Cítím švitoření
při hudbě, když žádná hudba není
Cítím smutek z dlaní
jenž zazní když končí milování
tak stiskni mě a braň tu chvíli klínem
necht' se vytratíme
než se zas rozloučíme

O tobě....

Jsi luna pro níž báseň píše
Jsi hvězda jak šperk z dálných výšin
Jsi pohádkou pro malé děti
Jsi přání mé když hvězda sletí
Jsi víra žít při utonutí
Jsi každý tep a srdce pnutí
Když postávám sám na tvém prahu
Jsi lampa svítící v noční Prahu
Co provází mne do svítání
Když opilý se motám domů
A ač v samotě noci tonu
Tak vím že mě tvá záře chrání
Jsi úsměv v každém kolemjdoucím
Jsi ve mně když se s tebou loučím
Jsi kočka v očích, závrat' výšin...
Jsi důvod - proč to nedopíše...

Řasy, z nichž odletěli ptáci

Mám upocené ruce i nohy se mi klepou
Nejsem schopný snít, abych tě neviděl
Mám tiky mrazivé a slova se mi pletou
Nejsem schopný zapomenout, ač vím snad, že bych měl.
Mám upocené ruce a obraz tvůj mne ničí
Nejsem schopný smát se, jsem paranoidní!
Mám pocit, že si přízrak, a že sám nejsem ničí
Nejsem schopný zapomenout snad už do konce dní.
Jsi droga má a černá díra věčná
Jsi moje šílenství a úpal sluneční
Jsi moje vše... i nic... a přesto jedinečná
Jsi zlo mé z něhož jak maják dobro ční
Mám upocené ruce a víra má se ztrácí
Nejsem schopen něhy i jiných emocí
Mám slzy na řasách z nichž odletěli ptáci
Nejsem schopný zapomenout... píše ti do noci.

Barová

Posedávat na baru a pít...
Toť závislost nad níž teď skomírám,
Že aspoň něco na mých suchých rtech mám,
Že aspoň něco můžu dnes políbit
Sklenice je dnes mou ženou večera
Tak nesmutni, že neprahnu v tvůj klín
Že dal jsem přednost pivu místo slin
. . .
Toť lepší než bys zítra brečela!
.... Sama a necelá
.... Sama a necelá

Stručná historie československých losů

Článek připravila redakce
Informace čerpány z internetových stránek
magazinloterie.cz a babinet.cz

Po rubrice věnované přímo stému výročí Československa jsme se rozhodli, že v článcích týkajících se historie a událostí naší země budeme pokračovat. Věříme, že jsou některé historické události, které stojí za to ukázat. Doufáme, že Vás zase poučíme a dozvíte se něco nového...

Stírací los jsou druhem loterie, který se také nazývá okamžitá loterie. Jsou prodávány v podobě malé karty. Vyrábí se z tenkého papíru a obsahují herní pole zakryté neprůhlednou vrstvou. Seškrábáním této tenké neprůhledné vrstvy hráči zpravidla okamžitě zjistí, zda vyhráli. Na našem trhu objevily v roce 1989 a okamžitě se staly obrovským hitem. Velmi populární byly ty, které se týkaly sportu, třeba Olympijské losy. Největším trhákem se ale stala legendární Tutovka.

Stírací losy vznikly v 70. letech ve Spojených státech, k nám se ale dostaly až o 15 let později. Zástupci společnosti Sazka se s nimi poprvé seznámili na konferenci Intertota ve Vancouveru v Kanadě v roce 1987 a okamžitě se do nich zamilovali.

Československá losová premiéra

Komunistický režim se emisi nejdříve bránil. Měl obavy, jestli jsou losy bezpečné, nakonec ale polevil. Jako vůbec první emitovala Sazka v září 1989 stírací losy s názvem Spartakiádní hra. Los stál 10 Kčs a byl to hit stejně jako v Americe. Během čtyř měsíců se vyprodalo všech 10 milionů vtištěných hracích kartiček.

Podpora fotbalu i dalších sportů

Na úspěch Spartakiádní hry navázaly losy Sport pro všechny a Olympijská hra. V roce 1991 Sazka vydala obří emisi 25 milionů losů k výročí 90 let československého fotbalu. Hráči si mohli setřít milionové výhry. V rekordech se pokračovalo i v roce 1993 s losy Hit tenis a Růže pro slet, jež byly vydány v emisi dokonce 40 milionů kusů.

Stírací rekordman Tutovka

Nejúspěšnějším stírací loterií v historii byla Tutovka z let 1992 až 1996. Jednalo se o fenomén, který uchvátil v devadesátých letech celou republiku. V devíti etapách se prodalo celkem 182 milionů losů za víc než 2,3 miliardy korun. Tutovka měla dokonce i svoji televizní podobu. Nápaditost a možnost výhry milionových částek z ní učinily jeden z nejsledovanějších televizních pořadů. Neodmyslitelně k ní patřil moderátor Přemek Podlaha (později Petr Jančařík) a především hlavní reklamní propagátorka – Bába Tutovka. Ztvárnila ji již zesnulá, Valerie Kaplanová, známá z Troškových filmů Slunce, seno.

Sázka na olympiádu

Společnost Sazka stíracími losy navázala na úspěšné propojení svých loterií se sportem, hlavně tím olympijským. Před olympiádou v Moskvě v roce 1980 to bylo například Mezinárodní olympijské sportlotto, o rok později byla spuštěna hra Olympijská sázka 5 ze 40, jejíž výtěžek přímo podporoval československé olympioniky. Teď už Sazka mimořádná slosování věnovaná olympiádě nepořádá, na sport ale věnuje značnou část svých příjmů. Aktuálně je generálním partnerem Českého olympijského týmu.

Úspěšné tažení losů Českem

Pro Sazku jsou losy nejrychleji rostoucím segmentem - v roce 2017 společnost zvýšila tržby o téměř polovinu na 1,74 miliardy korun. Losy jsou většinou nakupovány impulzivně a častěji je pořizují ženy než muži. Nicméně se stíráním losů má u nás zkušenost téměř každý dospělý člověk a v posledních letech s losům přichází na chuť i muži. Každý druhý dospělý Čech si v loňském roce koupil průměrně 9 stíracích losů. Za rostoucí popularitou stírání losů stojí zejména touha lidí znát výsledky loterie okamžitě. Lidé si vybírají takové losy, které jsou jim tematicky blízké, například ženy rády kupují emise s nádechem magie a osudovosti. Muži pak nejčastěji stírají losy, které jim zaručí rentu až na 5 let.

Kdo je kdo v ČR?

Sazka je největším emitentem stíracích losů u nás. Širokou nabídku má i Tipsport.

Z Oklahomy do Louisiany.

Třicet let country taneční skupiny v Písku

Článek připravil Martin Štulla

Informace čerpány z internetových stránek piseckysvet.cz

Na pultech píseckých knihkupectví Elim je od března k mání další zajímavá publikace spojená s Pískem. Téměř 250 stran plných vzpomínek, rozhovorů a dobových fotografií připravila taneční skupina Louisiana k třicátému výročí country taneční skupiny v Písku. Kniha svým záběrem přesahuje hranice country a tance jako takového, ale také hranice jihočeského regionu. Knihu pokřtila na slavnostním představení starostka města Eva Vanžurová.

Úvodních dvacet stran je věnováno vzniku country tanečního hnutí v Čechách a zásadní roli Františka a Jasana Bonušových v něm a rozhovor se zakladatelkou první country taneční skupiny v Písku pod názvem Oklahoma. V další části najdeme vzpomínky současníků, původní kroniku, cancéky, novinové články a fotografie. V roce 2000 se skupina díky různému štěpení přejmenovala na Louisianu a její aktivity se postupně posunuly směrem k tanečnímu stylu Line Dance, v němž od roku 2008 pořádá kvalifikační soutěže mistrovství světa. Mimopísečtí zájemci mohou publikaci objednat na www.tcslouisiana.cz.

Taneční country soubor
TCS LOUISIANA
Písek

Jak malá Caesarova dcerka hrála v taverně kostky

3. část

Příběh napsala a připravila Lucie Lamačová

Glabrio házel první.

Jeden-dva-tři-čtyři-pět-šest! Venuše!

Osazenstvo taverny, které už dávno ztratilo svou náklonnost ke Glabrimonovi a obdivovalo Juliino kostkařské štěstí, zklamaně zamručelo. Julie se vyděsila, ale neztratila duchapřítomnost a chopila se kostek. Oba kluci radili, jak mohli.

„Vzývej Jupitera“

„Plivni si do dlaní!“

Julie zašeptala: „Fortuno, bohyně štěstí, ať se mi daří, slibuju, že ti obětuju třeba celý sud vonných olejů..“

Fortuna zřejmě uplatnila svou božskou moc a Julie tedy hodila – taky Venuši! Její radostný pohled se setkal s Glabrimonovým. Byl až vražedný. Nepřestáváje takto zírat Glabrio hodil.

Vrh psa!

A když Julie hodila další Venuši, celá taverna vybuchla smíchy, tentokrát na Glabrimonův účet a začala skandovat:

„Pes! Pes! Pes! Tuniku dolů! Boty dolů!“

Situace se tedy obrátila, a tentokrát to byl Glabrio, kdo se ocitl pouze ve spodkách.

„Pane Glabrio, nesmím vám opomenout sdělit, že jste nám dlužný za ten byt, co jste vsadil!“ podotkla se smíchem Julie.

„Ale ..ale já už nic nemám!“ zoufal si Glabrio.

„Spodky dolů! Spodky dolů!“ ječela taverna a Quintus dodal „No a ten zbytek si budete muset odpracovat!“

Zcela nahý Glabrio se zvedl od stolu a zaječel:

„Né! Už toho mám dost! Dejte mi mé peníze a všechny věci nebo vám ukážu!“
„Alé..alé.. my jsme ty peníze vyhráli..a ten byt taky.. a poctivě,“ řekla Julie.
„Hele, nečerti se Glábrio,“ křikl hostinský
„No jó, náš neporazitelný šampión...!“ zašklebil se jeden
„No jak by se nemohl čertit, když ho oškubaly takový štěňata!“ přisadil si druhý.
Glábrio vyskočil, okamžitě si oblékl spodky a už děti mysleli, že se na ně vrhne, když v tom na něj skočili ostatní chlapi včetně hostinského Glauka, svázali ho a jemu nezbyvalo než se smířit se svým osudem. Nikdo ho nebránil. Všichni byli škodolibě rádi, že ho někdo porazil v kostkách.

Julie, Quintus a Marcus se o výhru spravedlivě rozdělili.

„Myslím, že skoro všechny peníze by měl dostat Quintus,“ řekla velkomyslně Julie.

„Ale... dyť si je vyhrála ty.“

namítl Quintus, ale v duchu byl rád, protože jeho táta bude mít velikou radost.

„Dostaneš je a hotovo!“ rozhodla Julie a bylo vyřízeno.

Marcus dostal Glabrionova krásného hnědáka. Byl spokojen. Vůz mu také přenechali, protože k čemu by byl vůz bez koně?

„Myslím, že tátovi se bude další vůz hodit, aspoň se za babičkou do Kampánie nebudeme muset trmáčet na koni“ usmál se šťastně Marcus

„Ale co uděláme s bytem?“

přemýšleli všichni tři a nejlepší nápad měla samozřejmě zase Julie

„Víte co?“ zazářily jí oči

„Uděláme si z něho naši tajnou klubovnu!“

„Bravo! Ať žije naše Julie!“ radovali se oba kluci.

Quintus se zahleděl na sluneční hodiny zřízené na zdi vedlejší insuly.

„U Jupitera, musím na oběd! Je poledne!“

Společnými silami naložili věci na vůz, zapřáhli do něj hnědáka a rozjeli se pyšně suburskými ulicemi.

„Tak ahóój!“ rozloučila se s nimi Julie.

A co vlastně dostala Julie?

„Hni sebou, otroku! Nejdřív si obleč pořádně ty spodky a tu svou odpornou tuniku ať mi neděláš na ulici ostudu! Strč do pytle všechny ty věci, ten košík s husou taky popadni, ten sud vína můžeš nějak valit před sebou a amfóry ty tady nech těm opilcům, a hybaj! Neloudat se! Jdeme!“

A tak se neporazitelný hráč kostek nechal oškubat třemi malými „štěňaty“. A Julie si ho teď triumfálně vedla domů, i s plnými kapsami zbylých sesterciů, které už se Quintovi nevešly do kapes a do pytle.

Když přišla Julie domů, máma Cornelia už stála na schodech vily a hned spustila tu známou písničku:

„Kde jsi byla?! Dneska si měla tkát a né se potulovat venku!“

Chtěla jí naplácat, ale jakmile ji poprvé pleskla přes šaty, vypadly jí z kapsy peníze a máma si teprve teď všimla Glabriona.

„Co to má znamenat?“ zrozpačitěla Cornelia

„Mamí, já jsem ty peníze vyhrála a tohle je náš nový otrok,“ začala vysvětlovat Julie.

Jakmile máma slyšela o tom, že její malá dcerka byla v taverně, nekoukala ani na peníze, ani na otroka a rozčilením křičela

„Julie! Ty jsi byla v taverně?! To už přestává všechno! Caesara! No tak, Caesare!“

volala svého manžela a vtáhla svou dcerku do dveří. Caesar jim vyšel vstříc

„Tati..tati.! Představ si že já.“

začala se chlubit Julie, ale máma ji přerušila vodopádem slov a vykládala Caesarovi, že je to nepředstavitelné aby se Julie toulala někde po Subuře a vymetala taverny a..

„A Julie! Bež do svého pokoje!“

Julie tedy šla, ale nebyla by to naše Julie, kdyby neposlouchala za dveřmi.

„Caesare, myslím že vážně zanedbáváš rodičovskou povinnost když tohle dovoluješ, aby takhle lumpačila, co si o tobě pomyslí senátoři...“

„Ale Cornelia..“

„Jen neříkej! “

Rodiče mluvili ještě dlouho a dlouho, tedy ani ne tak Caesar jako spíš jeho manželka.

Při obědě už se máma trochu uklidnila a zaměstnala Glabrióna jako otroka pověřeného kuchyňskými povinnostmi.

Glabrio společně s Niobé a dvěma otroky začali nosit na nízký stůlek lehké polední jídlo.

„Caesare“ přikázala Cornelia svému manželovi, pohodlně uvelebenému na svém lehátku. „Caesare, promluv s Julií a to hned!“

„No jo..promluvím...Julie?..“ začal Caesar, popíjejíc kampánské víno. „Kde ses naučila tak skvěle hrát kostky?“

Kristovo zmrtvýchvstání

Článek připravila Lucie Volková

Informace čerpány z internetových stránek vira.cz a novinky.cz

Následující Velikonoce mě vedou k zamyšlení jako každý jiný křesťanský svátek. Když jsem se narodila, dostala jsem od rodičů velmi cenný dar – nepokřtili mě. Rozhodli se, že si vyberu sama, až vyrostu a budu velká. Za to jim jsem moc vděčná...Miminko se samotné pro takovou věc rozhodnout nemůže, nemá svobodnou vůli. Tím chci říct, že odmítám jakoukoliv víru. Co se týká křesťanských tradic a svátků, tam ráda přimhouřím oči. Přemýšleli jste, co pro vás takový svátek znamená? Co vlastně oslavujete? Pro mě tyto svátky neznamenají oslavu Krista, který vstal z mrtvých. Já jsem ještě nikdy neviděla člověka, který by najednou z ničeho nic vstal z hrobu, leda tak ve filmu. Pro mě Velikonoce znamenají úplně něco jiného, tak hřejivého. Tradice nabyla úplně jiný směr.

Velikonoce mi vyvolávají nostalgické vzpomínky na dětství. Velikonoce ve mně evokují sladké volno a nemuset jít do školy. Vzbuzují ve mně jarní vůni sněženek a petrklíčů, kdy jsem se procházela kolem hráze a obdivovala první květy. Většinou se zadařilo počasí a svítilo sluníčko, takže jsem mohla běhat venku poprvé po dlouhé zimě jenom v tričku. Máma pekla beránka nebo se aspoň o to po-koušela, barvila jsme vajíčka a připravovaly se psychicky na sousedy. Nebylo úniku a v ulici jsme měli docela dost chlapů, kteří si mlácení holek náramně užívaly. Jako by čekali celý rok na to, kdy to bude konečně dovoleno. Mladším jsme nabízely barevná vajíčka a sladkosti, starším vajíčka a slivovici, většinou si za zmlácení dali jen slivovici. Podívala jsem se nad tím, proč neberou vajíčka, když jim je nabízeno a nechápala jsem, co z té slivovice mají.

Když dlouho nikdo nešel, třásla jsem se na to, kdy budu jít moct s holkama ven a trochu to klukům vrátit. Byl to jeden z těch dnů, kdy se dělaly velké rozdíly mezi pohlavím a všichni jsme lítali až do setmění a bránili si svou čest.

V dnešní době je už mnoho zvyků spojené s Velikonocemi zapomenuto, ráda některé připomenu. Před Velikonocemi nastává svatý týden. Květná neděle oslavuje příchod Krista do Jeruzaléma několik dní před jeho umučením. Na Sazometnou středu, jak název napovídá, bychom měli vymetat

saze ven z domu a připravovat se tím tak na oslavy. Pak přichází Zelený čtvrtek, kdy se v dávných dobách měla jíst jen zelená tráva. Kdo na Zelený čtvrtek snědl před východem namazané pečivo medem, byl ochráněn před hadím uštknutím a před žihadly vos. Večer se zase konal obřad mytí nohou. Na Velký pátek, teď už na státní svátek, se například věřilo v magickou sílu země, která se otvírala a na krátkou dobu zpřístupňovala své poklady. Nezapomenu, jak se Trautenberk v Krkonošských pohádkách o tyto poklady pokoušel. V tento pátek by se měl držet půst od veškerého masa a taky se nesmělo nic půjčovat, protože půjčená věc se mohla lehce očarovat a tehdy se na čarodějnictví a uhranutí hodně věřilo. Nepralo se prádlo, protože místo do vody by se namáčelo do Kristovy krve. Ani na poli se nepracovalo. Po Velkém pátku přichází Bílá sobota. V sobotu se naopak uklízelo a bílilo, připravovalo se a chystalo, pekli se mazance a beránci, jak to známe dnes. Na Velikonoční neděli se provádělo svěcení veškerých pokrmů i vína, a každá návštěva, která přišla do domu, dostala ochutnávku. A nastává Velikonoční pondělí a pomlázka, která drží tradici dodnes. Druhá neděle velikonočních svátků se nazývá Bílá neděle. Dnes je často dnem slavnostního prvního svatého přijímání.

Prapůvodní význam podle křesťanství, kdy Ježíš údajně zemřel, znamená, že si sebou vzal na onen svět všechny hříchy lidstva. Tím, jsme se očistili. A to, že vstal zase z mrtvých, znamená, že lidstvo se znova probudilo, přetransformovalo se ze smrti do života. Nový život, nová naděje. Ať už to tehdy bylo jakkoliv, je to půvabná symbolika k pocitům, které ve mně probouzí jaro. Nový začátek, nová šance, inspirace, plodnost ve všech směrech. Očista a zažehnutý nový plamen, kdy si vybereme ve svém životě, jak budeme pokračovat dál. Období, kdy máme největší šanci změnit v životě to, co se nám nelíbí...To nedotknutelné, co občas každý cítíme, to je pro mě svoboda a oslava. Velikonoce nebo Vánoce. To, co nás zase na moment všechny spojí a pomůže nám uvědomit si, kdo jsme. Svátek znamená zastavení, žádná práce, zábava. A komu to nevyvolává duchaplné a hřejivé pocity. Přeji vám krásné svátky.

Leganorie

Příběhy připravil a napsal Jurgen Lednický

Leganorie je, teda vlastně není země. Je to obrovský prostor vyplněný vzduchem, ve kterém plují megarioty. To jsou obrovské kamenné bytosti, které suplují roli pevniny. Celé Leganorii vládne císař, který sídlí na Exterisu. Pod císařem jsou králové, kteří spravují oblasti Leganorie, pod nimi jsou různí další šlechtici a úplně vespod na konci žebříčku stojí sávové, kteří spravují jednotlivé megarioty. Všichni Leganoriané věří v jedno božstvo, které má celkem 314 bohů + Etrumana, který vládne všem ostatním bohům. V Leganorii je taky jejich den 26 našich dní a jedna jejich hodina pro nás představuje jeden den. Pak tu mají hodinky, které představují přibližně stejný časový úsek jako jedna naše hodina.

Grindvulf šlechticem

Dnes jsem se rozhodl vyprávět vám o jednom Leganorianovi, který žil nedaleko Exterisu, a to na megariotu, který plul hnedka vedle něj. Tomuto megariotu se říkalo Etrusk.

Etrusk spravoval sáv, který se jmenoval Grindvulf. Nežil si špatně. Dům měl hezky upravený, peněz měl dost a šlechtici ho měli rádi, protože se o Etrusk staral dobře. Něco mu však v životě chybělo. Dlouhé noci nespal a život ho začal nudit. Rozhodl se tedy, že si vezme všechny peníze a odletí pryč na svém podomácku vyrobeném létajícím stroji. Počkal si, až se setmí a pod rouškou tmy vyrazil.

Příštího rána byl Etrusk vzhůru nohama. Všichni se snažili najít Grindvulfa a nevěděli, kde by mohl být, protože jeho služební létající stroj zůstal v přístavu. Celou hodinu (cca jeden náš den) ho hledali, ale potom je to už přestalo bavit, a tak prohlásili Grindvulfa za mrtvého a za nového sáva zvolili nějakého náhodného kolemjdoucího.

Nechme ale Etrusk Etruskem a podívejme se, co se stalo s Grindvulfem. Ten odletěl daleko od domova, protože byl známou osobou a blízko Exterisu by ho mohl někdo poznat a dotáhnout zpátky na místo sáva. Grindvulf odcestoval do Dolna (oblast ve spodní části Leganorie), kde ho nikdo neznal a kde mohl začít nový život. Přiletěl až na Ergoron, který se většinou vznášel hodinu letu od Erborionu, hlavního sídla Sombartů. Grindvulf se rozhodl, že se prohlásí za šlechtice, aby si mohl spokojeně žít a už nikdy nemusel pracovat. Dorazil k tamějšímu kováři a polovinu svých peněz naházet do hustiové zbroje s mečem. Poté si zašel k sávovi, který spravoval Ergoron, a zeptal se ho: "Kdo vlastní tento megariot?" Sáv se na něj podíval jako na blázna, a pak mu co nejpomaleji odpověděl: "Patří to tu Skoriu Sombartovi." Grindvulf mu poděkoval a na stůl mu jen tak ledabyly hodil váček s pár stříbrnými mincemi za odměnu.

Grindvulf nasedl do létajícího stroje a instinktivně odletěl na Erborion, protože tušil, že tam Skoriuse najde. V paláci Sombartů skutečně odpočíval Skorius a zrovna se tam vybavoval se svou rodinou. Grindvulf se k němu nejistě přišoural a co nejpokorněji se zeptal: "Kolik stojí Ergoron?" Všichni na něj překvapeně vytřeštili oči a Skorius odvětil: "Ergoron není jen tak na prodej. Dám ho pouze šlechtici, jako jsem já. A ty jsi tak s bídou nějaký rolník. Co mi dáš za Ergoron? Kukuřici?" Všichni v sále se hlasitě rozesmáli. To Grindvulfa dopálilo: "Já vám ukážu, kdo jsem. Ještě poznáte, kdo je Grindvulf!" S těmito slovy odešel Grindvulf pryč, rozezlen na nejvyšší míru a upevněn v rozhodnutí, že získá titul šlechtice.

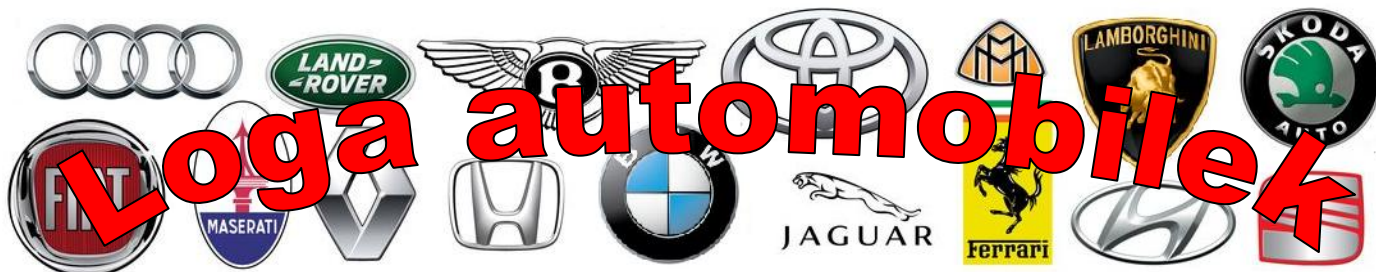
Ze školy pro sávy si Grindvulf pamatoval, že normální občan se může stát šlechticem jedině tehdy, když vykoná nějaký hrdinský skutek, kterým by zachránil jiného šlechtice. Začal se proto lidí vyptávat, jestli náhodou nevědí o nějakém šlechtici, který byl zajat. Po několika únavných hodinách vyptávání konečně našel to, co hledal. Jednoho Sombarta (bylo jich opravdu dost) zajali vzdušní piráti a požadovali za něj výkupné. Sombartové ho byli ochotní dát. Takže si Grindvulf doletěl na místo setkání a číhal tam. Zhruba za hodinku (dvacet šestina hodiny) tam dorazily obě strany, jak piráti, tak Sombartové. Ti donesli pytel zlata. Předali je pirátům a chystali se odejít. Vtom piráti probodli strážce. Sombarta, který s nimi přišel vyjednávat, svázali a odletěli s ním pryč.

Grindvulf, který tuto hroznou scénu pozoroval, neváhal a ihned začal pronásledovat piráty. Ti, opojeni svým vítězstvím, si ho nevšimli a nasměrovali ho až k megariotu, na kterém tato sebranka přebývala. Grindvulf tam přistál, ale nebyl hlupák, a tak počkal, až piráti usnou, a vplížil se do jejich doupěte. Bohužel si s sebou nevzal žádnou pochodeň, šel tedy poslepu a doufal, že na nikoho nešlápne. Najednou narazil na dvojici svázaných vězňů. Vzal nůž a rozříznul provazy. A tu ho napadlo cosi úžasného. Rukama nahmatal něco, co vypadalo jako provazy, a postupně svázel všechny lupiče. Ve chvíli, kdy chtěl svázat posledního, udělal něco hrozného, na někoho šlápl. Ozval se pronikavý bolestný výkřik, který vzbudil všechny piráty. Začali sebou škubat, a když zjistili, že jsou svázaní, přidali i sprosté nadávky. Jenom jeden pirát nenadával a neškubal sebou. Ten, kterého už Grindvulf nestihl svázat. Zvedl se, popadl masivní kyj a zamířil ke Grindvulfovi. Jeho první ráně se záchránce Sombartů vyhnul. Začal boj na život a na smrt. Na jedné straně kyj a proti němu ostrý meč. Grindvulf mistrně uhýbal smrtícím ranám a na pirátově těle zanechával hluboké šrámy. Rána a výpad. A meč se noří do pirátova těla. Grindvulf zvítězil. Otočil se, aby se uklonil publiku. A to byla chyba. Smrtelně raněný pirát sebral všechny své zbývající síly a udeřil soupeře do hlavy. Grindvulf i pirát padli k zemi.

Když se Grindvulf probudil, nevěděl, co se stalo. Věděl jen to, že ho bolí hlava. Zatraceně moc. Vyšel z pokoje, kam ho někdo uložil, a v sále, do něhož vešel, spatřil skupiny dohadujících se lidí. Jakmile ho uviděli, ztichli. A najednou celý sál propukl v jásot. Grindvulfovi došlo, že všichni

skandují jeho jméno. Poté před něj předstoupil Skorius Sombart a řekl: "Mockrát děkuji, že jsi zachránil mé bratry. Majitelem Ergoronu tě sice neudělám, ale jmenuji tě jeho sámem." Grindvulf mu poděkoval a celý nadšený odjel na Ergoron, kde nastoupil do radnice na místo sáva.

Nežil si špatně. Dům měl hezky upravený, peněz měl dost a šlechtici ho měli rádi, protože se o Ergoron staral dobře. Něco mu však v životě chybělo. Dlouhé noci nespal a život ho začal nudit...

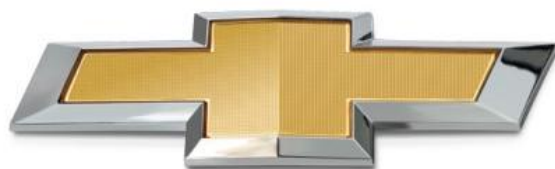
4. část

Článek připravil Martin Štulla

Informace čerpány z internetových stránek garaz.cz

CHEVROLET

Automobilku založil Louis Chevrolet. Původ loga je ovšem velmi zajímavý, protože se na něm neshodli ani jeho majitelé. První verze je ta, že kříž je vzorkem tapety z jednoho pařížského hotelu. S tímto útržkem měl majitel přijet zpět do Ameriky. Druhá verze zase říká, že majitel symbol zahlédl v novinách. Znak v obou případech nemá žádný význam.

CHRYSLER

Chrysler vznikl až po reorganizaci automobilky Maxwell Motor Company a jméno nese opět po zakladateli Walteru P. Chryslerovi. Logo Chrysleru je okřídlený nápis.

Infiniti

Logo luxusní divize japonské automobilky Nissan má hned dva významy. První říká, že trojúhelník ve znaku symbolizuje dálnici vedoucí do budoucnosti. Druhá interpretace hovoří o vrcholku bájně hory Fuji, který má symbolizovat nejvyšší bod kvality.

Jaguar

Automobilka se jmenuje Jaguar a má ve znaku skákající kočičku. Ano, správně, je to jaguár. Šelma má svou pozici ztělesňovat eleganci a pohyb vpřed. Ale pozor, automobilka se dříve jmenovala SS Cars, k jejímu přejmenování na Jaguar došlo z pochopitelných důvodů po druhé světové válce.

Kia

Písmena KIA znamenají v překladu z korejštiny „původem z Asie“. Ovál kolem nich má znázorňovat zeměkouli.

Ze života ...

Kovbojové

Příběh napsala a připravila Gabriela Monte

Opravdu zvláštní sorta lidí. Řeč je o těch co tím žijou a mají to v srdcích. O těch co uznávají a ctí nepsané zákony. Pro tyto pány je kovbojština a vše s ní spojené vždy na prvním místě. Ostatní jsou druhořadé záležitosti, které jim nestojí za přemýšlení.

A o co že tu jde? Vlastně to vídáme ve westernech.

Je to totéž s tím rozdílem, že toto není film, ale skutečný život.

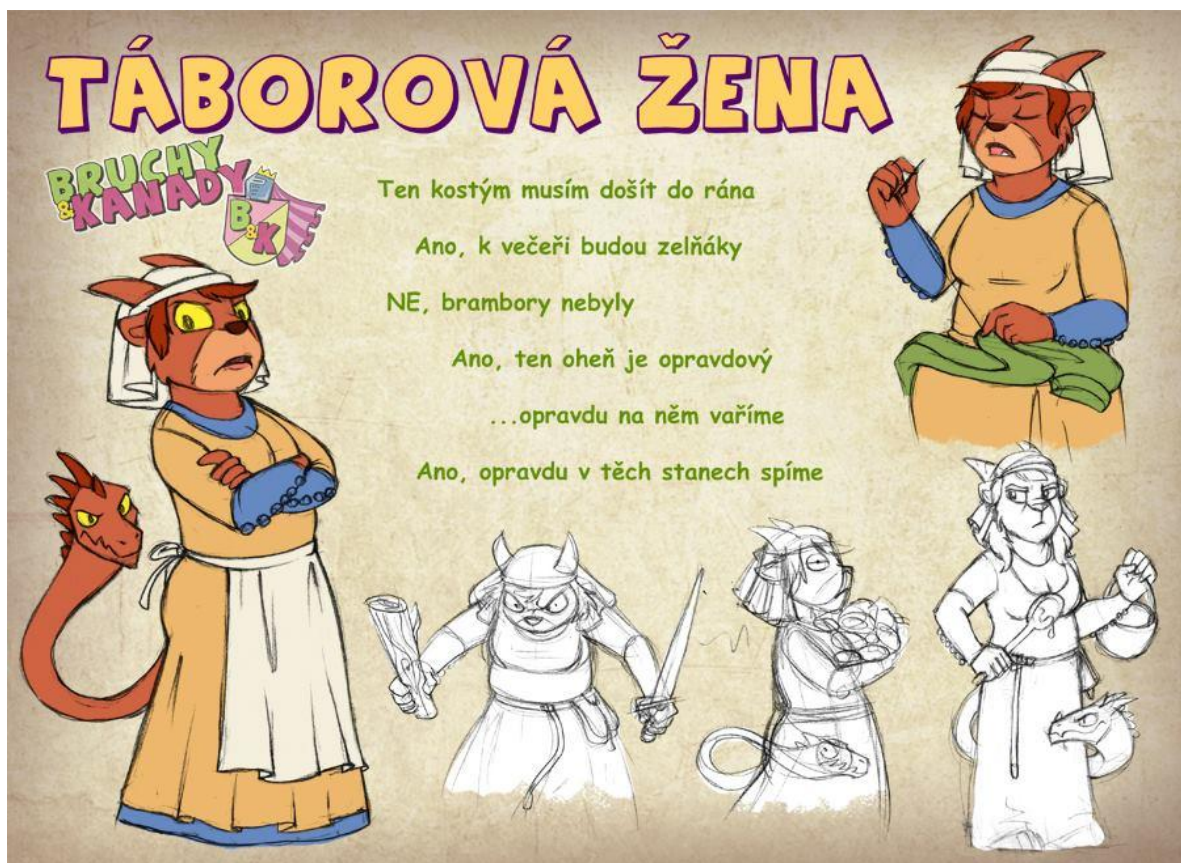
Pro každého správného kovboje platí toto:

- 1/ Ostruhy, chapsy, kolty, klobouk - jsou věci, které jsou jejich součástí. Bez nich ráno nevyjdou z domu.
- 2/ Kůň je vždy na prvním místě. Nejdřív se nají a napije kůň a pak teprve oni.
- 3/ Ctí a váží si žen- je proti jejich myšlení být třeba jen slovně napadnout ženu.
- 4/ Klobouk a žena se nepůjčuje. Pokud nějakému kovbojovi sáhnete na klobouk, máte to za flašku whisky. Sahat na ženu už vůbec NEDOPORUČUJI. To už flaškou neurovnáte.

Je škoda, že dnes tyto zákony zastávají už jen ti dříve narození. Jak to tak vypadá tak nový kovbojové se už nerodí. A ti rádoby kovbojové co si na to jen hrají, o těchto zákonech nemají ani páru.

Tiše doufám, že se to změní. A že až jednou odejde poslední správnéj kovboj, že s ním neodejde i český western. Že tu budou další kovbojové, kteří budou žít jistými nepsanými zákony.

Krajová jídla

Dnes z Moravskoslezského kraje

Článek připravila Věra Melicharová

Informace čerpány z internetových stránek regionalnipotravina.cz a varimeahrajemesispenny.cz

Bigoš v kotlíku (obrázek vlevo)

- ✓ 1,6 kg hovězího masa
- ✓ 2 kg vepřového masa (plec)
- ✓ 500 g domácího špeku
- ✓ 500 g uzené vepřové plece
- ✓ 400 g domácích klobásek
- ✓ 1 kg cibule
- ✓ 250 g vepřového sádla
- ✓ 1,5 kg hlávkového zelí
- ✓ 2 kg kysaného zelí
- ✓ 3 dl červeného vína
- ✓ 100 g sušených švestek
- ✓ 100 g sušených hub
- ✓ koření: pár kuliček jalovce, kmín, celé nové koření, mletý pepř a sůl

Na sádle opečte na kostky nakrájený domácí špek. Přidejte cibuli, kterou lehce zpěníte. Vložte oba druhy masa a koření. Vše důkladně poduste, v případě potřeby podlévejte červeným vínem.

Asi po hodině přidejte sušené houby (i s vodou, ve které se máčely), nejmenno nakrájené hlávkové zelí, kysané zelí a opět duste. Až začne maso měknout, přidejte nadrobno nakrájené sušené švestky a na kolečka nakrájené klobásky. Promíchejte a po změknutí masa podávejte - nejlépe s chlebem. Vynikající je ohříváný druhý nebo třetí den.

Těšínské polešníky (obrázek vpravo)

- ✓ mléko
- ✓ rozpuštěné máslo na polití
- ✓ cukr na pocukrování
- ✓ ořechy a strouhaný perník na posypání
- ✓ 1 kg mouky
- ✓ 2 vejce
- ✓ 1 ks droždí
- ✓ 500 ml podmáslí
- ✓ 1 hlávka zelí
- ✓ 2 lžičky cukru
- ✓ špetka soli

Suroviny smíchejte dohromady a společně s podmáslím zadělejte v řídké těsto (zároveň tužší, než těsto na lívance). Z hlávky zelí okrájejte velké listy, očistěte je a spařte ve vodě. Těsto rozprostřete na zelný list a na velké pánvi a smažte dorůžova. Jakmile takto placku osmažíte, shora na ni přiložte další zelný list, placku obraťte a osmažte i z druhé strany. List, který se ocitne nahoře, odstraňte. Osmažené polešníky vykupte v mléce, položte je na čistou mísu, polijte rozpuštěným máslem, posypte cukrem, ořechy a strouhaným perníkem.

PŘÍBĚH GÉNIA EINSTEIN

aneb
věda,
váleka,
ženy

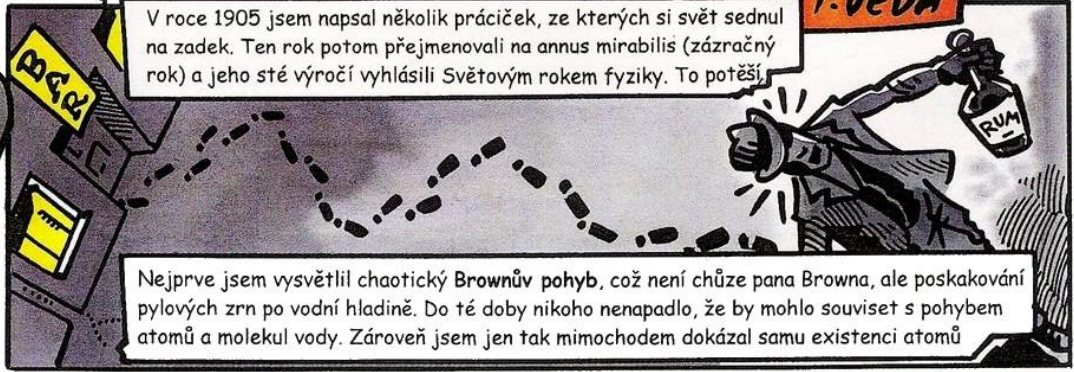

Dovolte, abych se představil: Albert Einstein, německý žid, později Švýcar, ještě později Američan a málem prezident Izraele. A hlavně: největší fyzik všech dob! Alespoň to o mně říkají

V roce 1905 jsem napsal několik práciček, ze kterých si svět sednul na zadek. Ten rok potom přejmenovali na annus mirabilis (zázračný rok) a jeho sté výročí vyhlásili Světovým rokem fyziky. To potěší

I. VĚDA

Nejprve jsem vysvětlil chaotický Brownův pohyb, což není chůze pana Browna, ale poskakování pylových zrn po vodní hladině. Do té doby nikoho nenapadlo, že by mohlo souviset s pohybem atomů a molekul vody. Zároveň jsem jen tak mimochodem dokázal samu existenci atomů

Pak jsem přišel na to, že světlo můžeme chápat jako proud částic (fotonů). Asi vám to připadá jako nedůležitá pitomost, ale věřte, že jsem tím rozluštl nejednu záhadu

A nakonec jsem dal dohromady speciální teorii relativity s překvapivými důsledky. Třeba že světlo nikdy nikdo nedohoní a čas neběží za všech okolností stejně rychle

Tak zvuk už jsme předešli, teď hurá za světlem

O deset let později jsem světu představil obecnou teorii relativity, jejíž důsledky jsou ještě zábavnější. Trochu jsem si pohrával se zakřivením prostoru a času. Černé díry jsou přímo lahůdkovým příkladem

Jejda! V okolí černé díry si člověk musí dávat bacha

Albert měl pravdu svírá to nějak nakřivo!

Ostrov Principe, 29. května 1919

Ani mnozí fyzikové zprvu nedokázali mou teorii přijmout, protože odporovala „zdravému“ rozumu. Jenomže ve vesmíru se „zdravým“ rozumem vycvičeným v pozemských podmínkách nevystačíte. Nobelovu cenu mi v roce 1921 raději dali za vysvětlení částicové podstaty světla, přestože pozorovaný ohyb světla hvězd při zatmění Slunce v roce 1919 teorií relativity potvrdil

Bůh nehraje v kostky!

Nebudete Bohu říkat, co má dělat!

Albert Einstein, Nobelova cena 1921

Niels Bohr, Nobelova cena 1922

Svou práci o světle jsem přispěl ke kvantové teorii, která popisuje svět na úrovni nejmenších částic. Její novější poznatky se mi ale moc nezdály. Její zastánci se na můj vkus až příliš ohánějí nevypočitatelností světa. Jsou samá pravděpodobnost, neurčitost a náhoda. S Nielsem Bohrem jsme se na tom nikdy neshodli

II. VÁLKA

Válku jsem nikdy neměl rád. Už jako kluk jsem nenáviděl hraní si na vojáky. Uniformy, slepou poslušnost, řev oficírů. A hlavně násilí

MAKE
LOVE
NOT
WAR!

Očistíme árijskou fyziku
od židovské špíny. Pryč
s Blbštajnovou relativitou!

Pak se v mém rodném Německu dostal k moci jeden opravdu nechutný týpek. Nebylo by s ním k vydržení, i kdyby se nenavážel do mě a do mojí práce. On i celá ta jeho partička byli nechutní z mnoha dalších důvodů. A lidé jim to baštili. Ach jo, jen dvě věci jsou nekonečné: vesmír a lidská hloupost, přičemž nekonečností vesmíru si nejsem zcela jistý

Bílý dům, srpen 1939

Pane prezidente, dopis od Einsteina!

Děsila mě představa, že by ten syčák s knírkem získal atomovou bombu jako první. A tak jsem pro jistotu zařídil, aby ho Amerika, od roku 1933 můj nový domov, předehnala. Na bombě mě ale pracovat nenechali, považovali mě za nebezpečného levičáka. Spis FBI o mně měl 1427 stran

Okamžitě naříd'te
zahájit vývoj atomové
bomby, jinak s námi
bude amen!

Hirošima, 6. srpen 1945

MAKE
LOVE
NOT
WAR!

Nevím, čím se bude bojovat ve třetí
světové válce, ale v té čtvrté by se
určitě bojovalo klacky a kameny

Hitler bombu vyrobit nezvládl, Amerika ano. Až do konce života v roce 1955 jsem svůj čas dělil mezi fyziku a boj za jaderné odzbrojení, protože jsem tušil, k čemu by nová válka vedla. Dopisu prezidentu Rooseveltovi jsem nikdy nepřestal litovat

III. ŽENY

Alberte, nějak to ještě není ono. Co tu rychlost světla umocnit? $E = mc^2$

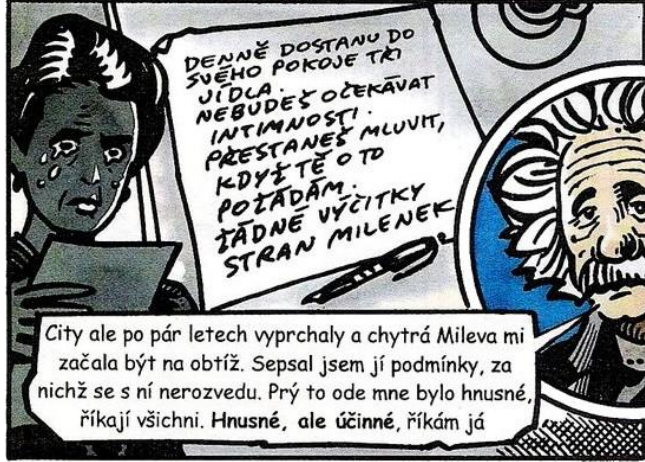
Moje první žena Mileva byla děsně chytrá, i když samozřejmě ne tak jako já. Také studovala fyziku. Historikové se dodnes dohadují, jestli mi s teorií relativity náhodou nepomohla. Chtěli byste vědět, jak to tehdy bylo? Neřeknu!

MOJE MILÉ KOŤÁTKO!
PRÁVĚ JSEM PŘEČETL
UŽASNOU PŘEČETL
PRÁCI O VZNIKU
PŘESOBENĚNÍ ULTRAFIAKOVÉHO
ZÁŘENÍ

1901

Z naší milostné korespondence by romanticky založené duše nejspíš dostaly vyrážku. Tedy může-li duše dostat vyrážku

DENNĚ DOSTANU DO SVĚHO POKOJE TŘI JIDLA. NEBUDEŠ OČEKÁVAT INTIMNOSTI. PŘESTANEŠ MLUVIT, KDYŽ TĚ O TO POŽÁDÁM. ŽÁDNÉ VÝČITKY STRAN MILENEK

City ale po pár letech vyprchaly a chytrá Mileva mi začala být na obtíž. Sepsal jsem jí podmínky, za nichž se s ní nerozvedu. Prý to ode mne bylo hnusné, říkají všichni. Hnusné, ale účinné, říkám já

Alberte, miláčku, došly nám brambory. Dáš si rýži?

Už pět let před rozvodem s Milevou (1919) jsem žil se svou sestřenicí Elsou, která se stala mou druhou ženou. Vůbec nechápala mou práci, ale ani jsem to po ní nechtěl. Obstarala domácnost, usmívala se na fotografie. Co víc si přát?

O milenky jsem nikdy neměl nouzi. Elsa na rozdíl od Milevy neprotestovala. Věděla, že by jí to k ničemu nebylo. Ženy pro mě vždy byly stejně důležité jako fyzika. No - možná ne úplně stejně. Ale skoro

Alberte, to tvoje háro je děsně SEXY

Jdeme k německému velvyslanci. Vezmi si na sebe něco lepšího!

Chtěli vidět mě! Tak tady mě mají. Chtějí-li vidět mé oblečení, otevři jim skříň a ukaž jim moje obleky

Na svůj vzhled jsem moc nedbal, jak se na správného génia sluší. Oblečení jsem měl v šatníku co nejméně, abych se ráno nemusel zdržovat výběrem. A česat se? Zbytečná práce. Ženy po mně letěly i tak.

Už zase! Tohle měl být článek na počest člověka, který provedl revoluci ve fyzice. Přesto jste si (jako ostatní pisálkové) neodpustili připomenout, že jsem nenosil ponožky. Co je vám do toho? Ponožky jsou velice nepraktické, protože se na nich vždycky udělá díra u palce. V příštím ábíčku se už doufám budeme věnovat relativitě

Samozřejmě, pane profesore. Rozpínání vesmíru, černé díry, časové paradoxy... Už za 14 dní!

Co, kdy, kde, jak...

**OLEŠNICKÝ BLEŠÁK
a JARMARK**
na zámku Olešnice u Trhových Svinů
11.5.2019
bleší trhy
rukodělné výrobky
kavárna Blecha
tvoření pro děti
kino
miniškolička práskání bičem..

Mistrovství ČR v rodeu - seriál 2019

- 25.05. Stáj Manner Bohdalice
- 08.06. Praha Radotín
- 22.06. Raně Patriot Plástovice
- 13.07. Boršov nad Vltavou
- 10.08. Raně Dalu Kozohledy
- 24.08. Raně Ježkův Mlýn Hořtka
- 21.09. Raně Hoslovie

Barrel race * Calf Roping
Cattle Penning * Cattle Branding
Pole Bending * Ranch Roping
Steer Wrestling * Team Penning
Team Sorting * Trailer Loading
a další...

www.ceskerodeo.cz

BITVA LIBUŠÍN

27.4.2019

HLAVNÍ PROGRAM

- 11:00 OTEVŘENÍ AREÁLU
- 11:30 SOULE – STŘEDOVĚKÉ RUGBY
- 12:00 PROHLÍDKA TÁBORA S PRŮVODCEM I.
- 12:30 BOJE O „MOST“ – TURNAJ PĚTIČLENNÝCH SKUPIN
O DOBYTÍ MOSTU
- 13:30 PROHLÍDKA TÁBORA S PRŮVODCEM II.
- 14:30 BITVA – PRVNÍ ČÁST VELKOLEPÉ BITVY
- 15:30 DĚTSKÁ BITVA
- 16:00 Hlavní bitva
- 17:30 VOLNÉ BOJE (PO UKONČENÍ BITVY)

DOPROVODNÝ PROGRAM:

- SOKOLNÍK – UKÁZKY CVIČENÍ DRAVÝCH PTÁKŮ
- ŠKOLA PRÁSKÁNÍ BIČEM – KELTOVINY
- SKŘÍTKOVÉ, TESAŘI – UKÁZKY TESAŘSKÉHO A ŠINDELÁŘSKÉHO ŘEMESLA
- DĚTSKÝ KOUTEK
- HISTORICKÁ HUDBA NA TRŽIŠTI – SKUPINA PEREGRIN
- HISTORICKÉ TRŽIŠTĚ
- UKÁZKY DOBOVÝCH ŘEMESEL

PARTNEŘI

Sedlák Mates

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

WWW.LIBUSIN.ORG
WWW.FACEBOOK.COM/BITVAFESTIVALLIBUSIN

český animovaný film

VELKÉ DOBRODRUŽSTVÍ ČTYŘLÍSTKU

V KINECH OD 4. DUBNA 2019

www.velkedobrodruzstvicetyrlistku.cz

MODRÝ BĚH VII. ROČNÍK

POŘÁDÁ AUTICENTRUM, O.P.S., AUTISTÉ JIHU, SPOLEK

SOBOTA 27. 4. 2019 V LESOPARKU STROMOVKA

AKCI MODERUJE: DANA VERZICHOVÁ, JAN VODIČKA
REGISTRACE V 9.00 HOD.

ZAHÁJENÍ 9:30 HOD.

PROGRAM

STARTOVNÉ 100,- Kč

- BĚH 900 M START 10:30 HOD.
- BĚH 3,5 KM START 10:45 HOD.
- BĚH 7 KM START 11:30 HOD.

STARTOVNÉ 50,- Kč

- MINI BĚH 100 M START 10:15 HOD.
- NAUČNÁ STEZKA "NAŠE STROMY"

YAMABAND - ČESKÉ BUDĚJOVICE
DANCE4MOM
UKÁZKA HORKOVZDUŠNÉHO BALÓNU
BLUEBERRY - STEP
MALOVÁNÍ NA OBLIČI
AKROJÓGA
KRAV MAGA CENTRUM ČESKÉ BUDĚJOVICE
MOVE 21
AUTOCRAMIÁDA - FOTBALISTÉ DYNAMO
SKÁKACÍ HRADY
MATTY PHOTOGRAPHY - FOTOKOUTEK
WILD STICKS - BUBENICKÁ SHOW
SHARK CHEERLEADERS LEDENICE
LOSOVÁNÍ O CENY

REGISTROVAT SE MŮŽETE PŘES UDÁLOST NA FB, NA NAŠEM WEBU WWW.AUTICENTRUM.CZ NEBO PŘÍMO NA AKCI

PŘIJÍDETE PODPÍRIT DĚTI A DOSPĚLÉ S AUTISMEM V RÁMCI CELOSVĚTOVÉ KAMPANĚ POROZUMĚNÍ AUTISMU "LIGHT IT UP BLUE"

U KAUFANDU, U SPORTOVNÍ HALY

STARLIFE

ZMĚNA ČASŮ STARTŮ VYHRAZENA. MŮŽETE SE TĚŠIT NA PĚKNÉ CENY

Toulky barokními Budějovicemi

Foto: Petr Zikmund

NOČNÍ PROHLÍDKY MĚSTEM ČESKÉ BUDĚJOVICE

Vydejte se za doprovodu sochaře Josefa Dietricha a kameníka Zachariáše Horna na pouť Budějovicemi v období baroka. Dozvíte se mnohé o historii města, seznámíte se s Dietrichovými sochami a příběhy nejen z jeho nelehkého života.

Termíny: vybrané středy a čtvrtky od června do srpna
27. 6., 11. 7., 1. 8., 7. 8., 22. 8., 28. 8. 2019

JIŽ NAPOSLEDY!

Vstupenky pouze na předběžné rezervace. Předprodej: www.cbsystem.cz

Začátky: ve 20,00 hod, vždy před budějovickou radnicí

Vstupné 180,- Kč dospělí, 150,- senioři 60 let, děti do 15 let, studenti do 26 let, 490,- Kč rodinné vstupné.

Noční prohlídky jsou určeny jak pro zvědavé návštěvníky, tak patrioty města České Budějovice, a také pro rodiny s dětmi.

Více na www.marediv.cz

Mediační partneři:

Produkce:

WANDER BOOK

Cestovatelské zážitky dnes a před sto lety

Výstava Wander Book Inspirace na cesty

Výstava fotografií orientalisty Aloise Musila

duben-červen a září - víkendy a svátky / červenec-srpen - úterý až neděle

Vydává spolek KELTOVINY, z.s.; České Budějovice.

Redakční rada a dopisovatelé:

Martin Štulla (šéfredaktor), Pavla Štullová, Věra Melicharová, Gabča Monte, Jiří Havlis, Lucie Volková, Lucie Malingerová, Lukáš Vokoun, Jurgen Lednický, Renáta Waldmann, Jiří Vítovec, Kristýna Strnadová, Jiří Šulc, Jana Kolářková, Monte Alamo, Lucie Lamačová, Daniela Knyplová, Kateřina Kalendová, komiks Bruchy a kanady (píše Fox, kreslí Nyemi) ...

Použité fotografie a ostatní obrazový materiál:

Titulní strana: VíMa; poslední strana: VíMa

Ostatní fotografie jsou přímo se jménem autora v textu

Uzávěrka dalšího čísla 12. června, další číslo vyjde 27. června.

**Zastavte se někdy za námi.
Budeme se těšit.**

Keltoviny

Internetový časopis

Práskání bičem napříč časem

Miniškolička práskání bičem

Zážitkový kurz práskání bičem